

Любомиръ Бобевски.

Единъ архипастиръ между децата.

(Коледенъ споменъ).

Дѣдо Иларионъ бѣ благодушенъ и добронравенъ архипастиръ. Неговиятъ духъ се не смущаваше отъ дребното и дѣлничното въ живота, защото бѣ обвитъ въ златозарие и възмогналъ въ блѣскави и достойни борби съ него.

Неговата душа не гонѣше суетности и тщеславие, защото бѣ калена въ сплетнитѣ на суровостта и кръстена на струитѣ на недопититѣ води отъ хайдушкитѣ кладенци.

Стого религиозенъ човѣкъ бѣ тоя благочестивъ и христоролюбивъ Божий архипастиръ, който бѣ отзивчивъ къмъ братята и сестритѣ си, плувнали въ мжнитѣ води на нищетата.

По-скоро той би приелъ да загуби частъ отъ тѣлото си, зрението и слуха си, отколкото да заключи сърдцето си за милостъ и състрадание къмъ клетото човѣчество.

На блѣскавия си тронъ и на златокоприненитѣ си одежди, ведно съ скъпоценната си коро-

призорни люде, като отнасяше въ тѣхъ утеха и упование.

Наближаваше Рождество Христово. Още день-два и школскитѣ палавци ще бждатъ разпуснати.

Всички деца сж въ неописуемъ възторгъ и радостъ предъ настѣпващитѣ Христови празници.

Едни отъ тѣхъ ще плъзнатъ по близки и свои, да имъ честятъ голѣмия празникъ съ коледарски пѣсни.

Други ще се отдадатъ съ вихра на младитѣ си души на игри и забави, които заякватъ тѣлото, просвѣтватъ ума и възвисяватъ духа.

Трети ще се заизкачватъ по гори и планини, та отъ снѣжнитѣ имъ върхове да зърнатъ величието на Твореца.

Четвърти

Пети

Случи се, че приснопамятнитѣ Дѣдо Иларионъ една година като бѣ по обиколка изъ Богдарованата си епархия, замръ-

Ангелътъ съобщава на овчаритѣ за рождението на Спасителя.

на и кириаршеския си жезълъ той даваше по-малко внимание предъ Христовата Любовь, предъ вѣчнитѣ Истини, казани отъ Спасителя и предъ пречистата животоносна Кръвъ на Голготския Мченикъ.

Отъ чиститѣ извори на наука и знание бѣ почерпилъ достопочитаемия бѣловластъ духовенъ вождъ много струи, та стана високо образованъ и възпитанъ въ родолюбенъ и вѣрски духъ.

Презъ огнени страдания мина тоя църковенъ борецъ и нестихенъ житейски герой.

Неговата бистра сълза, отронена отъ разкъравената му душа, бѣ по-скъпа отъ бисери и диаманти.

Бѣлото му знаме, на което бѣ изписанъ образа на Господа Исуса съ ярка Свѣтлина, Мждростъ и Любовь, побѣдно се носѣше напредъ срещу мрака, заблудата и лукавия.

Дѣдо Иларионъ обичаше децата. Той ги напътваше, увѣнчаваше челата имъ съ вѣнци, уплетени отъ човѣчностъ, търпение, силенъ духъ и свѣтло възкресение.

Той не лишаваше никого отъ благодатната сѣнка на своя прозрѣнъ духъ, на своето велико смирение и отъ радостта на сърдцето си, която прещедро раздаваше.

При боленъ или умирающъ, добротѣниятъ старецъ се вѣстѣше като лѣкаръ и изповѣдникъ.

Неговиятъ кракъ прескачаше прага на затвора, болницата, сиропиталището, на скупенитѣ хижи, на сламениитѣ и колибитѣ на окаянитѣ, злочеститѣ и без-

кна въ едно село.

Нощта го завари далечъ отъ С Бурна и снѣговита зима бѣ. Мразъ и студъ. Фъртуни и мъгла. А по тъмни друми и кръстодруми глутници хищници се лутаха да търсятъ храна.

Остана Дѣдо Иларионъ да пренощува въ селото.

На следния день, като се съмна, той поиска да посети училището, да каже на ученицитѣ, които щѣха да разпуснатъ за Коледа, нѣколко благи слова.

Ученицитѣ знаеха, че ще ги спходи тѣхниятъ владика, та въ душитѣ имъ бѣха проникнали лжчитѣ на тихата и свѣтла радостъ.

Тѣ дочакаха съ туптящи сърдца своя многожеланъ и чаканъ високъ гостъ, който не закѣснѣ да дойде.

Ученицитѣ, учителитѣ и първенцитѣ отъ селото посрещнаха на крака тоя благороденъ, милъ и хубавъ духовенъ вождъ, съ тържественния възгласъ на хора: „На многая лѣта, Владико!“

А Кириархътъ съ вдигната дѣсница благослови присѣстующитѣ, за които тоя дѣлниченъ день се превърна въ истински празникъ.

За Дѣдо Иларионъ е определено мѣсто и той съ единъ звънлив пѣещъ гласъ се обърна къмъ ученицитѣ:

„Мили деца,

Вие се радвате заедно съ светата ни Православна Църква, че Богъ, нашиятъ небесенъ Отецъ, е изпълнилъ обещанието Си, дадено на първия човѣкъ следъ грѣхопадането му — да изпрати Спасителъ за цѣлия човѣшки родъ.

Първи видѣха изпълнено това Божие обѣщание пастиритѣ, които пазили нощна стража при стадото си.

Изведнажъ застаналъ предъ тѣхъ ангелъ Господенъ, „слава Господня ги осия“, както се казва въ Св. Евангелие; и се „изпълниха съ голѣмъ страхъ. И рече имъ ангелътъ: не бойте се; ето благовестя ви голѣма радостъ, която ще бжде за всички човѣци, защото днесъ ви се роди въ града Давидовъ, Спасителъ, който е Христосъ-Господъ; и ето ви белегъ: ще намѣрите Младенеца повитъ и лежащъ въ ясли. И внезапно се яви съ ангела многобройно воинство небесно, което славѣше Бога и казваше: **Слава въ висинитѣ Богу, а на земята миръ, между човѣцитѣ — благоволение!**

„Когато ангелитѣ си отишли, пастиритѣ се съгласили да отидатъ въ Витлеемъ и намѣрили Мария и Иосифа и Младенеца, лежащъ въ яслитѣ. И разказали каквото имъ бѣ възвестено отъ ангела за този Младенецъ. На връщане славяли Бога за всичко, що чули и видѣли, както бѣ имъ казано“.

Не бихте ли желали, мили деца, и вие да видите родения младенецъ? — Идете на Коледа съ родителитѣ си въ храма и тамъ ще видите родения Спасителъ, Който е говорилъ: „оставете децата да дойдатъ при Мене“. Защо ли ви вика Той при Себе Си? — да ви каже, да върватъ въ Бога, да не станете жертва на пороцитѣ, да не хулите Бога, да почитате праведнитѣ, де обичате и слушате родителитѣ си, да не убивате, да не крадете, да не лъжесвидетелствувате, да не завияждате, и най-после да се обичате помежду си. Ще ли го послушате? — Добре ще сторите, ако Го послушате, но по-блажени ще бждете, ако изпълните това, що ви каза. Тогава само ще има на земята

Мждрецитѣ се покланятъ на новородилия се Царъ Исуса Христа.

миръ и между човѣцитѣ — благоволение Божие. Аминъ!“

Чиститѣ лазурни души на децата ликуватъ отъ радостъ.

Хорътъ изпѣ велелепенъ химнъ, който озари сърдцата.

Отеческитѣ слова на Дѣдо Иларионъ бликнаха като бистри пълноводни извори въ гърдитѣ на малкитѣ селенчета.

Тѣ прикачиха стоманени криле на младитѣ български орлета, и ги понесоха презъ шеметни висини къмъ слънцето и Бога.

.

Днесъ Дѣдо Иларионъ е ѓ Бозе почившъ. Неговиятъ нетленъ духъ витае надъ роднитѣ ни олтари, като ги брани съ меча на Истината, Вѣрата и Любовьта.

Отъ висинитѣ небесни той праща благословъ на младитѣ българчета съ вѣчната и безсмъртна красота на Рождество Христово.

СВ. АНТОНИЙ
(30 януарий)

Двадесетгодишниятъ юноша Антоний оставилъ шумния животъ въ Египетъ и се затворилъ въ една пещеря на глухата пустиня. Дълго живѣлъ той тамъ, но на края на живота си пакъ се върналъ всрѣдъ шума свѣтовенъ.

„Отъ три нѣща, казва впоследствие той, ме отърва пустинята: отъ искушението на слуха (да не чувамъ нищо лошо), отъ езика (да не говоря съ никого и никога лошо) и погледа (да не виждамъ какъ се прави лошо). Но едно остана — искушението на сърдцето. И тамъ въ пустотата, и тукъ всрѣдъ мира, и до край то ни е спътникъ. Най-трудната борба е съ това искушение. Колкото и тежки да сж изпитанията на безмѣлвната пустиня: студъ, гладъ, жажда, пекъ, диви звѣрове и други несподи — тѣ сж нищо въ сравнение съ искушението на сърдцето. То най-трудно се облагодорява и укротява . . .

„Защо е тогава нуженъ пустиненъ животъ! Пустинята избавя само отъ нѣкои тяжести, но най-трудната тежестъ не сменя отъ плещитѣ на човѣка. Вътрешната борба съ себе си е необходима, но тя може да се води и е истински героизмъ да се води всрѣдъ мира, всрѣдъ всички съблазни“.

И наистина така е. Войната ражда героитѣ. Борбата съ злото ражда характеритѣ.

Накратко казано, пжтѣта на младостта е плъзгавъ, трѣбва да се внимава.

Пазете сърдцата си чисти!

дѣ.

ЗИМА.

Вече настѣпи зима. Радваме се всички за снѣга и за хубавитѣ пързалки, не се радватъ само беднитѣ. Въ тѣхъ престава ра-

достъта. Вечеръ прибрани въ крайни кжщурки, тѣ съ потаенъ дѣхъ отчаено се поглеждатъ и слушатъ студения вѣтъръ, който е първия предвестникъ на студената зима.

— Мамо, обажда се детенце, палто и обуца нѣмамъ:

Майката навежда глава задавена отъ мъжа, поглежда окжсанитѣ си деца, вдига очи нагоре: Дано тая зима не бжде като другитѣ лоша, моли се майката. Така децата заспиватъ, а тя осъбва въ мисли, какъ ще прекаратъ зимата.

Не е само тази кжщурка, въ която се гушатъ бедни хора. Колко сираци, останали безъ подслонъ, се скитатъ непотърсени отъ ничия милостъ и трѣпнатъ, какъ ще прекаратъ утрешната студена нощъ.

Нека бждемъ милостиви, нека се лишимъ отъ излишното, да даримъ кой съкъ аквото може тия